SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 576/2014-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť L. Š., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. Š. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2014 doručená sťažnosť L. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ okrem iného v sťažnosti uviedol:

„Právoplatným Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7So/3/2013 zo dňa 28.5.2014 v senáte zloženom z predsedníčky senátu E. Z. a členiek senátu J. H. a M. R., v právnej veci navrhovateľa: L. Š. proti odporkyni: Sociálnej poisťovni v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o výšku invalidného dôchodku, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. októbra 2012, č. k. 6Sd/77/2011-66 došlo k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa. K porušeniu základných práv sťažovateľa došlo tým že Rozsudok 7So/3/2013 je úplne zmätočný, nakoľko v odôvodnení od strany č.4 sa vôbec nejedná o sťažovateľa, ale o úplne inú osobu a vôbec sa nejedná o môj prípad. Moje rodné číslo je... pričom rodné číslo osoby v odôvodnení od uvedenej strany je... V mojom prípade sa jedná o invalidný dôchodok a nie o starobný dôchodok mne neznámej osoby v tomto odôvodnení. Taktiež som nikdy nepôsobil ani v Holandsku ani v Nemecku ako táto osoba v odôvodnení. Jedná sa o úplne inú osobu s úplne inou problematikou a nie o mňa. Je to zjavne fatálna chyba Najvyššieho súdu SR v tomto prípade. V zdôvodnení Rozsudku od 4. strany sa nerieši môj prípad, ale sa jedná úplne o inú osobu.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd s poukazom na porušenie jeho práva na spravodlivý proces napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušil a priznal mu úhradu trov konania. Okrem uvedeného sťažovateľ žiada, aby mu v konaní pred ústavným súdom bol ustanovený advokát.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Podľa § 164 OSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj zrejmé nesprávnosti. O návrhu na opravu súd rozhodne do 30 dní od jeho podania.

Z predloženej fotokópie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu pripojenej k sťažnosti vyplýva, že odôvodnenie uvedené na strane 1 až 3 sa týka osoby identifikovanej rodným číslom „...“ (sťažovateľ) a odôvodnenie od strany 4 sa týka inej osoby identifikovanej rodným číslom „...“ (rodné čísla sú uvedené bez lomky, pozn.). Navyše, v odôvodnení od strany 4 sa okrem iného uvádza, že ide o dôchodok starobný, a nie invalidný, ktorý sa týka sťažovateľa, a taktiež v odôvodnení predmetného rozsudku najvyššieho súdu od strany 4 je opisované započítanie dôb poistenia podľa právnych predpisov Nemecka a Holandska, pričom sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že v týchto krajinách nikdy nepôsobil. Uvedené svedčí o tom, že pri vyhotovení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu došlo k zrejmej nesprávnosti.

Účinným právnym prostriedkom nápravy v okolnostiach danej veci teda je návrh na opravu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podľa § 164 OSP, ktorý však sťažovateľ na najvyššom súde pred podaním sťažnosti ústavnému súdu neuplatnil.

Na základe uvedeného a vzhľadom na to, že ústavný súd z obsahu sťažnosti nezistil, že by k nesplneniu podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde došlo zo strany sťažovateľa z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), odmietol ju ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými vrátane žiadosti o ustanovenie advokáta nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014